

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 12118/2022
19.01.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ д.о.о. ..., кога заступа Петар Радосављевић адвокат из ..., против туженог Града Зрењанина, кога заступа Љубиша Рикало адвокат из ..., ради накнаде материјалне штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1093/22 од 20.05.2022. године, у седници већа одржаној 19.01.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1093/22 од 20.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину П 24/2017 од 12.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 3.357.072,00 динара са законском затезном каматом од 25.06.2017. године па до исплате, износ од 6.532.500,00 динара са законском затезном каматом од 02.09.2017. године до исплате и износ од 7.884.784,92 динара са законском затезном каматом од 27.09.2017. године до исплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 528.750,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1093/22 од 20.05.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена, делимично одбијена, па је пресуда Вишег суда у Зрењанину П 24/2017 од 12.07.2021. године преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцу исплати износ од 2.164.820,96 динара са законском затезном каматом од 25.06.2017. године до исплате и износ од 3.926.130,00 динара са законском затезном каматом од 02.09.2017. године до исплате, и на име трошкова првостепеног поступка исплати износ од 272.102,72 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, док је у преосталом делу пресуда потврђена. Ставом

другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 240.419,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других битних повреда које би могле бити ревизијски разлог, у смислу члана 407. ЗПП. Неоснован је ревизијски навод о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању, Република Србија је власник кп. 5014/1 - ПЛ ... КО ... а право коришћења на 1/1 на тој парцели уписано је у корист Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде. Тужилац је у државини предметног земљишта површине 39.26,4 ара био од 1995. године до 25.06.2017. године. У току 2016/2017 године на том земљишту је узгајао пшеницу. Република Србија је 2017. године била уписана као власник, а тужилац био у државини непокретности уписаних на ПЛ бр. ... КО ... у периоду од 1950. године до 02.09.2017. године. У току 2016/2017 године на предметном земљишту тужилац је узгајао сунцокрет. Република Србија је власник непокретности ПЛ 37 КО ... и то кп. 953/1, 957/ и 958 а право коришћења на кп. 953/1 и 958 у обиму 1/1 било је уписано у корист тужиоца. На том земљишту тужилац је 2017. године узгајао соју.

Правноснажном пресудом Вишег суда у Зрењанину П 25/1 од 08.09.2015. године одбијен је тужбени захтев тужиоца. „АА“ д.о.о. којим је тражио да се утврди да су правни претходници тужиоца стекли правним послом, и то куповином, заменом, продајом на трајно бесплатно коришћење и изношењем из комасационе масе на непокретностима уведеним у ЛН бр. 37 КО ... (између осталих кп. 953, 957 и 958) и да се обавезе тужени да те парцеле преда у државину тужиоцу.

У периоду од 2012. до 2017. године тужилац је обрађивао предметно земљиште и није плаћао закупнину. Одлуком градоначелника Града Зрењанина од 15.12.2016. године у складу са законом расписан је оглас за главну лицитацију за давање у закуп и коришћење пољопривредног земљишта у друштвеној својини из поседовног листа број ... КО ... и број ... КО .... Дана 29.12.2016. године тужилац је упутио обавештење Граду Зрењанину да је предметно земљиште тужилац стекао по различитим правним основама и да он те године, за разлику од претходних, неће учествовати на лицитацији тог земљишта и да никога ко излицитира неће пустити у посед. Назначене парцеле нису излицитиране и нису дате у закуп.

Дана 23.06.2017. године градоначелник Града Зрењанина донео је решење о образовању радне групе за скидање усева са пољопривредног земљишта у својини Републике Србије, односно Града Зрењанина које се налази на територији Града Зрењанина а које парцеле су противправно коришћене. Дана 25.06.2017. године од стране туженог организовано је и извршено кошење и одношење пшенице са кат. парц. 5014/1 КО ... у периоду од 02.09.2017. до 08.09.2017. године и сунцокрета са одређених парцела уписаних у ПЛ 266 КО ...

Решењем Основног суда у Зрењанину П 852/17 од 25.04.2018. године одбијен је тужбени захтев овде тужиоца да се утврди да је тужени Град Зрењанин 24.06.2017. године извршио сметање државине тужиоца за назначене парцеле. Вештачењем је утврђено да је висина нужних трошкова за улагање у производњу на парцелама засејано пшеницом површине 39ха 26а 4м², 2.164.820,00 динара. Приход са исте површине износи 3.357.072,00 динара а изгубљена добит 1.192.251,04 динара. Висина нужних трошкова за улагање у производњу на парцелама засејаним сунцокретом површине 78ха износи 3.926.130,00 динара а приход са исте површине је 6.532.500,00 динара, а изгубљена добит 2.626.370,00 динара.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца у целости налазећи да тужилац у складу са одредбама ЗПП није доставио препис непокретности за парцеле на којима је засејао пшеницу, сунцокрет и соју те да се из тих разлога не може утврдити право својине на предметним парцелама и њихова површина.

Одлучујући о жалби тужиоца, апелациони суд је делимично усвојио жалбу и преиначио првостепену пресуду тако што је обавезао туженог да тужиоцу исплати 2.164.820,96 динара (на име трошкова за сејање пшенице) са каматом од 25.06.2017. године – када је пшеница покошена и одвежена и 3.926.130,00 динара на име трошкова сејања сунцокрета) са каматом од 02.09.2017. године до исплате. Ово из разлога што је у овом случају требало применити одредбу члана 39. ЗОСПО. Према цитираном пропису (став 4) прописано је да несавесан држалац може тражити накнаду нужних трошкова које би имао и власник да се ствар налазила код њега а према ставу 5. несавестан држалац има право на накнаду корисних трошкова само ако су користи лично за власника. Тужени је сагласно одлуци о скидању усева од 19.06.2017. године извршио кошење и одношење пшенице и сунцокрета. Међутим, тужени трошкове производње тих усева није сносио па се за тај износ обогатио те је стога у обавези да тужиоцу надокнади нужне трошкове улагања у производњу пшенице у износу од 2.164.820,00 динара а за сунцокрет у износу од 3.926.130,00 динара са каматом од кошења и одношења житарица а што је у складу са чл. 210. и 214. ЗОО. У преосталом делу (за износ од 7.884.784,92 динара на име накнаде за неплаћену закупнину – за коришћење парцела на којима је била засејана соја, првостепена пресуда је потврђена из додатних разлога: сходно члану 64. став 6. Закона о пољопривредном земљишту тужилац је дана 27.09.2017. године, на име неплаћене закупнине за кп. 953/1, 957 и 958 КО ..., туженом уплатио 7.884.784,92 динара, коју накнаду је по закону био дужан да плати па стога нема право на враћање износа утврђеног по том основу.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је другостепени суд делимично преиначио првостепену пресуду и обавезао тужену на исплату износа од 2.164.820,96 динара плус 3.926.130,00 динара који износ чине трошкови улагања тужиоца у производњу житарица. Правилно је другостепени суд преиначени део одлуке заснована на одредби члана 39. ЗОСПО а правну аргументацију у том погледу прихвата и Врховни касациони суд.

Наводима из ревизије не доводи се у питање правилност донете другостепене пресуде. Чињеница је да је тужилац био несавестан. Међутим, по члану 39. ЗОСПО и несавестан држалац одређене ствари има право на нужне трошкове. Тужилац је имао трошкове у вези сејања житарица, житарице је тужени покосио и одвезао па стога тужилац има право на накнаду истих. Тужени се није обогатио за количину усева у целости (јер по закону остварена добит од продаје пшенице се дели сразмерно одређеном проценту и уплаћује у корист Републике Србије 40%, 40% у корист Аутономне покрајине, а 30% у корист Града Зрењанина). Међутим, све те радове спровео је овде тужени а исти има право регресирања као солидарни дужник у односу на напред назначене субјекте који извлаче корист од скинутих и одвежених житарица сходно оствареној вредности продајом истих. Трошкови сетве се могу сматрати корисним јер да истих није било, не би имало ништа да се покоси ни одвезе са предметних парцела. Уколико је тужени имао неке посебне трошкове везано за продају и скидање пшенице мимо онога што је утврђено путем вештачења, исти може то остваривати у облигационо-правном захтеву према тужиоцу. Остали наводи из ревизије нису од посебног значаја да могу довести до другачије одлуке суда.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић